

Arrest

nr. 315 835 van 31 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2022 diende verzoekster, haar moeder, haar broer en diens gezin, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2023 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van verzoekster onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 304 150 van 29 maart 2024 vernietigde de Raad de beslissing van 25 oktober 2023.

Op 13 mei 2024 nam de gemachtigde een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2022 werd ingediend door :

*(...) (R.R.: (0)(...))
geboren te San Salvador op (...)
nationaliteit: El Salvador
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Betrokkene diende op 22.03.2019 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 17.09.2020 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 05.11.2020 diende betrokkene een tweede VIB in. Op 11.05.2021 werd dit VIB door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ‘nietontvankelijk’ verklaard. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 22.04.2022. Op 16.05.2022 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) afgeleverd, haar betekend op 20.05.2022. Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan het BGV en verblijft sindsdien illegaal in België.
De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden voor het eerste VIB en iets meer dan 1 jaar en 6 maanden voor het tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

Betrokkene beweert dat het voor haar thans onmogelijk is om de aanvraag elders in te dienen aangezien zij haar aanvraag om humanitair verblijf in Panama dient in te dienen en zij verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad van State (nr. 198.769 van 09.12.2009) dat stelt dat de afwezigheid van een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ter plaatse erkend is door de Raad van State als één van de (mogelijke) buitengewone omstandigheden. Echter, er is in El Salvador wel degelijk een diplomatieke of consulaire post aanwezig die bevoegd is voor de aanvragen om machtiging tot verblijf; op de officiële website <https://panama.diplomatie.belgium.be/es/solicitud-de-visa/visa-larga-duracion> vinden we volgende informatie: “Si es residente en Panamá y su destino es Bélgica o Luxemburgo su solicitud debe ser entregada a la Embajada de Bélgica de Panamá.

Si es residente en Costa Rica, El Salvador, Guatemala o Honduras, su solicitud puede ser entregada por el consulado honorario belga en la capital de su país. (eigen onderlijning)

El consulado enviará su solicitud de visa por valija diplomática a la Embajada de Bélgica en Panamá para seguimiento. Los datos de los consulados honorarios están disponibles en el sitio web de la embajada.

Las visas se solicitan personalmente por el interesado.” – (vrije vertaling : “Wanneer je in Panama verblijft en België of Luxemburg als bestemming hebt, moet je je aanvraag indienen bij de Belgische ambassade in Panama.

Wanneer je in Costa Rica, El Salvador, Guatemala of Honduras verblijft, kan je je visumaanvraag indienen bij het Belgische ereconsulaat in de hoofdstad van je land. (eigen onderlijning)

Het ere-consulaat stuurt je visumaanvraag per diplomatieke post (valies) door naar de Belgische ambassade in Panama voor verdere opvolging. De gegevens van de ere-consulaten vind je op de website van de ambassade.

Visa dienen persoonlijk te worden aangevraagd door de betrokken persoon.”). Uit deze informatie blijkt dus dat betrokkene, als onderdaan van El Salvador, zich niet naar Panama dient te begeven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, maar dat zij zich hiervoor kan wenden tot het ere-consulaat van België in San Salvador (adres: Avenida Las Magnolias 172 – Colonia San Benito, San Salvador -- consubelsal@gmail.com).

In onderhavige aanvraag wordt ook art. 8 EVRM aangehaald, doch er wordt expliciet het volgende vermeld: "Het EHRM benadrukte reeds het hoger belang van het kind (eigen onderlijning) dat bij de belangenafweging in het kader van artikel 8 EVRM (eigen onderlijning) dient te worden gemaakt.". Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zij kinderen zou hebben. Volledigheidshalve dient er toch vermeld te worden dat er voor zowel de moeder van betrokkene, mevrouw (...) (ov: (...)), als de broer van betrokkene, de heer (...), en diens gezin (ov: (...)) inzake de aanvraag art. 9bis eveneens een onontvankelijke beslissing werd genomen en bijgevolg geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene Franse lessen heeft gevolgd, dat zij een cursus "Initiation de base B.L.S./D.E.A." heeft gevolgd en diverse getuigenissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster voert ook de schending aan van het gezag van gewijsde van het arrest RvV nr. 304 150 van 29 maart 2024.

Zij licht het middel toe als volgt:

"II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn om een aanvraag vanuit België in te dienen.

De thans bestreden beslissing stelt immers:

(...)

Dit moet aldus een antwoord vormen op de stelling van de verzoekende partij dat het bijzonder moeilijk was om naar Panama te gaan en het arrest a quo in deze zaak.

De verzoekende partij wenst vooreerst te herinneren dat de Nederlandstalige tekst op de website het volgende stelt (<https://panama.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie> stuk 3):

Waar, wanneer en hoe kunt u uw visumaanvraag indienen?

Als u visumplichtig bent, u wilt naar België of Luxemburg reizen en u woont in Panama, dan kan u uw visumaanvraag indienen op de Belgische Ambassade in Panama Stad. De consulaire sectie is open van maandag tot en met vrijdag van 8 u tot 12 u. U kunt hiervoor op voorhand een afspraak maken via panama@diplobel.fed.be, maar dit is niet verplicht.

Landen zonder visumafdeling

België geeft zelf geen visa af in Costa Rica, Nicaragua, Honduras, El Salvador en Guatemala.

Voor visa kort verblijf (max. 90 dagen) wordt België vertegenwoordigd door de Ambassade van Nederland in Costa Rica en door de Ambassade van Spanje in Nicaragua, Honduras, El Salvador en Guatemala.

Voor visa lang verblijf (meer dan 90 dagen) dient u zich te wenden tot de Belgische Ambassade in Panama.

In het Nederlands wordt nergens gesteld dat men via diplomatieke valies de aanvraag vanuit El Salvador zou kunnen indienen. Dit valt bovendien evenmin te lezen op de website van het Belgische Consulaat te El Salvador (<https://www.belgische-ambassade.com/Consulaat/2922/Belgie-in-San-Salvador>).

In de mate dat de Spaanse versie iets anders zou vermelden, wenst verzoekende partij het volgende op te merken:

- Dit is tegenstrijdig met de informatie in het Nederlands;
- Gezien Spaans geen bestuurstaal is en artikel 47 van de Taalwetgeving in Bestuurszaken het gebruik van het Nederlands, Frans of het Duits voorschrijft door buitenlandse diensten, dienen eventuele niet officiële meldingen in andere talen buiten beschouwing te worden gelaten;
- Er ligt geen eensluidende vertaling voor. Artikel 8 van het Procedurereglement bepaalt:
De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.
Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen. Het is niet omdat men, zoals de verwerende partij nu doet, bepaalde (procedure)stukken incorporeert in een beslissing dat men geen eensluidende vertaling meer zou moeten voorleggen. Er kan aldus met de Spaanse versie en "vrije" vertaling door de verwerende partij zelf geen rekening worden gehouden. Indien dit aanvaardbaar is conform artikel 8 van het procedurereglement, dan is dit bijzonder interessant voor asielzaken – stukken kunnen dan eenvoudig weg in een verzoekschrift of aanvullende nota worden geplakt met een "vrije vertaling" van de raadsman.
Aldus schendt de thans bestreden beslissing opnieuw artikel 9bis VW j° het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.
In diezelfde zin werd het gezag van gewijsde van het arrest a quo in deze zaak geschonden.

II.1.3. Opnieuw spreekt het voor zich dat het minstens 'bijzonder moeilijk' is om eerst naar een volledig vreemd land te gaan, daar te wachten om een aanvraag ingediend te krijgen, vervolgens naar nog een ander land te gaan (El Salvador) om daar ook weer voor onbepaalde tijd te wachten op een goedkeuring die in Panama zal toekomen.

De verzoekende partij mag dan wel een volwassen vrouw zijn, financieel wordt dit een zeer kostelijk verhaal. Zij dient verschillende keren over en weer te reizen (België – Panama, Panama-El Salvador, El Salvador – Panama, Panama – België). Telkens weer moet zij onderdak en werk vinden.

II.1.4. Opnieuw werd, zoals ook vastgesteld in het arrest a quo, het opgebouwde privéleven in België niet correct onderzocht. Doordat de verwerende partij verkeerdelijk weigerde buitengewone omstandigheden aan te nemen, werden zowel haar vele vrienden en kennissen in België (zie getuigenverklaringen), haar scholing en haar arbeidsprestaties, zelfs niet in overweging genomen.

De belangenafweging die artikel 8 EVRM voorschrijft, is dus sowieso niet (correct) gebeurd.

Zo stelde de Raad reeds (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van "die documenten" geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat zelfs bij voortgezet illegaal verblijf of een eerste aanvraag tot toelating tot verblijf artikel 8 EVRM wel degelijk dient te worden getoetst.

Nochtans er hier de facto niets geanalyseerd door de verwerende partij met het argument dat dit behoort tot de gegrondheidsfase van het onderzoek, dat nu niet aan de orde zou zijn:

(...)

Nochtans stelde de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd. Nochtans zijn dit tevens buitengewone omstandigheden die een terugkeer bijzonder moeilijk maken, zelfs tijdig, omdat ze voor onbepaalde duur een breuk in het privéleven dreigen te bewerkstelligen. De verwerende partij heeft hier niet afdoende over gemotiveerd, louter en alleen omdat zij (verkeerdelijk) weigerde het bestaan van buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

II.1.5. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, evenals artikel 8 EVRM heeft geschonden."

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster ook de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In wat gezien kan worden als een eerste middelonderdeel verwijst verzoekster naar de in de bestreden beslissing opgenomen motivering die stelt dat de buitengewone omstandigheid waarop verzoekster zich beroept – namelijk de afwezigheid van een diplomatieke post in El Salvador voor het indienen van de aanvraag – niet aanvaard kan worden aangezien voor onderdanen van El Salvador de mogelijkheid bestaat hun aanvraag in te dienen bij het ere-consulaat van België in El Salvador.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde dat verzoekster, in haar hoedanigheid van onderdaan van El Salvador, zich niet hoeft te begeven naar Panama voor haar aanvraag maar dat zij dit kan doen bij het ere-consulaat van België in San Salvador. Vervolgens zal het ere-consulaat de visumaanvraag per

diplomatieke post doorsturen naar de Belgische ambassade in Panama voor de verdere opvolging. De gemachtigde citeert de bron, zijnde: <https://panama.diplomatie.belgium.be/es/solicitud-de-visa/visa-larga-duracion> in het Spaans en voorziet in een Nederlandse vertaling van die informatie. De Raad stelt vast dat deze informatie inderdaad terug te vinden is op de Spaanstalige versie van de officiële website van de Belgische ambassade in Panama.

Verzoekster werpt dienaangaande op dat deze informatie tegenstrijdig is met de informatie in het Nederlands, dat het Spaans geen bestuurstaal is en artikel 47 van de taalwetgeving in bestuurszaken het gebruik van het Nederlands, Frans of Duits voorschrijft door buitenlandse diensten en niet-officiële meldingen in andere talen buiten beschouwing moeten worden gelaten en tot slot dat er geen eensluidende vertaling voorligt, terwijl dit is vereist door artikel 8 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement).

De Raad kan verzoekster bijtreden waar zij stelt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen de Nederlandstalige en de Spaanstalige informatie op de officiële website van de Belgische ambassade in Panama, toch acht de Raad het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van de gemachtigde om in de bestreden beslissing naar deze Spaanstalige officiële informatie te verwijzen, zeker wanneer blijkt dat op de Nederlandstalige versie van de website duidelijk vermeld staat dat uitgebreide informatie met betrekking tot het bekomen van een visum voor België terug te vinden is op de Spaanse versie van de pagina. Hieruit blijkt dat de Spaanse informatie primeert. Uit de vertaling van de gemachtigde blijkt inderdaad dat voor onderdanen van El Salvador het niet nodig is zich fysiek naar Panama te begeven, maar het volstaat naar de hoofdstad van het eigen herkomstland te gaan om bij het ereconsulaat de aanvraag in te dienen.

Waar verzoekster verwijst naar de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 om te stellen dat *“gezien Spaans geen bestuurstaal is en artikel 47 van de Taalwetgeving in Bestuurszaken het gebruik van het Nederlands, Frans of het Duits voorschrijft door buitenlandse diensten, (...) eventuele niet officiële meldingen in andere talen (dienen) buiten beschouwing te worden gelaten”* merkt de Raad op dat in casu de beslissing werd genomen door de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken, zijnde een “centrale dienst”, die volgens artikel 41 van de voormelde wet gebruik diende te maken van het Nederlands, aangezien verzoekster zich via haar raadsman voor het overgrote deel van het Nederlands heeft bediend voor het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit werd gerespecteerd aangezien de gemachtigde de relevante Spaanse informatie letterlijk heeft vertaald naar het Nederlands in de bestreden beslissing. Bijgevolg heeft het feit dat hetzelfde motief ook in een andere taal is weergegeven geen gevolg voor de wettigheid van de bestreden beslissing. Wat betreft de tweede paragraaf van artikel 47 van bovengenoemde wet waarnaar verzoekster verwijst, heeft die betrekking op “buitenlandse diensten”. Deze paragraaf stelt inderdaad dat de berichten, mededelingen en formulieren bestemd voor het Belgisch publiek in het Nederlands en in het Frans en, zo daartoe aanleiding bestaat, ook in het Duits moeten worden aangeboden. De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet valt onder de noemer van *“het Belgisch publiek”* daar zij van Salvadoraanse nationaliteit is.

Waar verzoekster stelt dat er geen eensluidende vertaling voorligt van de Spaanse informatie die de gemachtigde heeft gebruikt, zoals vermeld op de officiële website aangaande de plaats waar een visumaanvraag kan ingediend worden, en hierbij verwijst naar artikel 8 van het Procedurereglement merkt de Raad op dat deze bepaling luidt als volgt:

“De stukken waarvan de partijen willen gebruik maken worden in originele vorm of onder vorm van een kopie voorgelegd en dienen, indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging werden opgesteld, vergezeld te zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Bij gebreke aan een dergelijke vertaling, is de Raad niet verplicht deze documenten in overweging te nemen.”

Daargelaten de vraag of deze bepaling ook van toepassing is in het annulatiecontentieux, blijkt uit *“het voornoemde artikel 8 (dat het) (...) de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens niet (verbiedt) kennis te nemen van in een andere taal opgestelde stukken waarbij geen vertaling is gevoegd, doch geeft hem enkel de mogelijkheid deze niet in overweging te nemen”* (RvS 2 juli 2018, nr. 242.039). Bovendien ziet de Raad in casu niet in welk belang verzoekster heeft bij het aanvechten van het feit dat de pertinente officiële informatie in de bestreden beslissing in het Spaans werd opgenomen (en in het Nederlands vrij werd vertaald), aangezien zij het betoog in de verweernota dat zij geacht wordt als onderdaan van El Salvador minstens het Spaans te beheersen, niet betwist ter zitting en evenmin betwist dat de desbetreffende informatie correct is.

Het eerste middelonderdeel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In wat gezien kan worden als een tweede middelonderdeel verwijst verzoekster naar een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 304 150 van 29 maart 2024. De Raad merkt op dat het

gezag van gewijsde van een jurisdictionele beslissing inhoudt dat *“iedere overheid (ook de overheid die geen partij is in het geding) [...] door een dergelijke uitspraak [is] gebonden, d.w.z. dat de overheid geen beslissing meer kan nemen welke in strijd is met de rechtspraak van het rechtcollege of welke deze wijzigt of teniet doet.”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Wolters kluwer, 2014, 983).

Er blijkt dat de gemachtigde weldegelijk rekening heeft gehouden met het arrest nr. 304 150 van 29 maart 2024 bij het nemen van de nieuwe beslissing, daar de vernietiging in dit arrest betrekking had op de praktische onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen in het herkomstland van verzoekster, El Salvador en de gemachtigde motiveerde dat verzoekster de aanvraag in Panama diende in te dienen terwijl de huidige bestreden beslissing, na bijkomend onderzoek door de gemachtigde, wel gewag maakt van de mogelijkheid de aanvraag in El Salvador in te dienen.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

In wat gezien kan worden als een derde middelonderdeel stelt verzoekster dat het *“bijzonder moeilijk is om eerst naar een volledig vreemd land te gaan, daar te wachten om een aanvraag ingediend te krijgen, vervolgens naar nog een ander land te gaan (El Salvador) om daar ook weer voor onbepaalde tijd te wachten op een goedkeuring die in Panama zal toekomen. De verzoekende partij mag dan wel een volwassen vrouw zijn, financieel wordt dit een zeer kostelijk verhaal. Zij dient verschillende keren over en weer te reizen (België – Panama, Panama – El Salvador, El Salvador – Panama, Panama – België). Telkens weer moet zij onderdak en werk vinden”*.

Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat verzoekster de mogelijkheid heeft om haar aanvraag in El Salvador in te dienen zonder dat zij zich daarbij fysiek dient te verplaatsen naar Panama. In die zin mist het middelonderdeel feitelijke grondslag.

In de mate dat verzoekster stelt werk en onderdak te moeten vinden in El Salvador, merkt de Raad ten overvloede op dat uit het administratief dossier blijkt dat ten tijde van haar asielaanvraag verzoeksters vader zich in El Salvador bevond en dat zij zelf werkzaam was in een call center voor haar vertrek naar België. Uit het feit dat verzoekster het overgrote gedeelte van haar volwassen leven in El Salvador heeft doorgebracht, zij daar heeft gewerkt en zij aldaar familieleden heeft acht de Raad het aannemelijk dat verzoekster bij een terugkeer naar haar herkomstland op een familiaal vangnet kan terugvallen.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

In wat gezien kan worden als een vierde middelonderdeel wijst verzoekster op haar in België opgebouwd privéleven. Verzoekster verwijt de gemachtigde geen rekening te hebben gehouden met haar *“vele vrienden en kennissen in België”*, haar scholing en haar arbeidsprestaties. Verzoekster verwijst in deze naar artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- ‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo

nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privéleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld wat betreft artikel 8 van het EVRM en het privéleven:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene Franse lessen heeft gevolgd, dat zij een cursus "Initiation de base B.L.S./D.E.A." heeft gevolgd en diverse getuigenissen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980".

De Raad kan enkel vaststellen dat dit standpunt in lijn ligt van de vaste rechtspraak van de Raad van State die stelt dat elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden zijn, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde immers dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."*

Waar verzoekster in het middelonderdeel nog uit twee arresten van de Raad citeert, wijst de Raad erop dat in een continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben. Verder blijkt niet dat de feiten die ten grondslag lagen aan de geciteerde zaken vergelijkbaar zijn. In die zin verschilt de huidige zaak op aanzienlijke wijze van het citaat uit het arrest nr. 237 116 van de Raad. Die zaak had immers betrekking op een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren voor het nemen van die bestreden beslissing.

Eveneens anders dan in de huidige zaak, werd in het arrest nr. 205 020 van de Raad vastgesteld dat met geen woord werd gerept over het privéleven. In casu heeft de gemachtigde wel gemotiveerd over de elementen die werden voorgelegd in het licht van het privéleven, in lijn met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster ook niet toelicht waarom de aangehaalde elementen dermate sterke sociale banden uitmaken, dat niet redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij haar aanvraag in El Salvador moet indienen. Verzoekster heeft het over een breuk in het privéleven voor onbepaalde duur, doch de Raad ziet niet in waarom de vriendschappen en banden met kennissen niet op

afstand kunnen worden onderhouden of op welke wijze de afgeronde opleidingen van verzoekster verhinderen dat de aanvraag in El Salvador wordt ingediend.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Van een schending van het gezag van gewijsde van arrest nr. 304 150 van 29 maart 2024 is evenmin sprake.

Het enige middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES